

“मीठे बच्चे- सबेरै-सबेरै उठेर बाबासँग मीठो कुराकानी गर, बाबाले जुन शिक्षा दिनुभएको छ त्यसको चिन्तन गर ।”

प्रश्न:- सारा दिन खुसी-खुसीमा बितोस्, त्यसको लागि कुनचाहिँ युक्ति रचनुपर्छ ?

उत्तर:- सधैं अमृतवेला उठेर ज्ञानका कुराहरूमा रमण गर । आफूसँग कुरा गर । सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्तलाई स्मरण गर, बाबालाई याद गर्नु भने सारा दिन खुसीमा बित्नेछ । विद्यार्थीले आफ्नो पढाइको रिहर्सल (पूर्वाभ्यास) गर्छन् । तिमी बच्चाहरूले पनि रिहर्सल गर ।

गीत:- आज अन्धेरेमें है इन्सान...

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा सिकीलधे बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । तिमीहरू भगवान्का बच्चा हो नि । तिमी जान्दछौ- भगवान्ले हामीलाई बाटो देखाइरहनुभएको छ । उनीहरू पुकारिरहन्छन्, हामी अन्धकारमा छौं भन्दछन् किनकि भक्तिमार्ग हो नै अँध्यारो मार्ग । भक्तहरूले भन्दछन्- हामी हजुरसँग मिल्नको लागि भङ्किरहेका छौं । कहिले तीर्थहरूमा, कहिले कुनै बेला दान-पुण्य गर्छन्, मन्त्र जप्छन् । अनेक प्रकारका मन्त्र दिन्छन् फेरि पनि हामी अन्धकारमा छौं भन्ने कुरा कसैले कहाँ सम्झन्छन् र । उज्यालो कुन चीजलाई भनिन्छ- केही पनि बुझ्दैनन् किनकि अँध्यारोमा छन् । अहिले तिमी त अँध्यारोमा छैनौ । तिमी यस वृक्षमा पहिले-पहिले आउँछौ । नयाँ दुनियाँमा गएर राज्य गर्दछौ, फेरि सीढी उत्रिन्छौ । यसको बीचमा इस्लामी, बौद्धी, क्रिश्चियन आउँछन् । अब बाबाले फेरि कलमी लगाइरहनुभएको छ । सबेरै उठेर यस्ता-यस्ता ज्ञानका कुराहरूमा रमण गर्नुपर्छ । यो नाटक कति अद्भुत छ, यस ड्रामाको अवधि छ ५००० वर्ष । सतयुगको आयु यति, त्रेताको यति... । बाबामा पनि यो सारा ज्ञान छ नि । दुनियाँमा अरू कसैले जान्दैन । त्यसैले बच्चाहरूले सबेरै उठेर एक त बाबालाई याद गर्नु छ अनि खुसीले ज्ञानको स्मरण गर्नु छ । अहिले हामीले सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्तलाई जानिसकेका छौं । बाबा भन्नुहुन्छ- कल्पको आयु नै ५००० वर्षको छ । मनुष्यहरूले लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । कति अचम्मको नाटक छ । बाबाले बसेर जुन शिक्षा दिनुहुन्छ त्यसलाई फेरि उग्राउनुपर्छ, रिहर्सल गर्नुपर्छ । विद्यार्थीले पढाइको रिहर्सल गर्छन् नि ।

तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूले सारा ड्रामालाई जानिसकेका छौ । बाबाले कति सहज रीतिले बताउनु भएको छ- यो अनादि, अविनाशी ड्रामा हो । यसमा जित्छन् अनि फेरि हाँछन् । अब चक्र पूरा हुन्छ, हामी अब घर जानु छ । बाबाको आज्ञा मिलेको छ- म बाबालाई याद गर । यो ड्रामाको ज्ञान एक बाबाले नै दिनुहुन्छ । नाटक कहाँ लाखौं वर्षको हुन्छ र । कसैलाई याद पनि रहँदैन । ५ हजार वर्षको चक्र छ, जुन सारा तिम्रो बुद्धिमा छ । कति राम्रो हार र जीतको खेल छ । सबेरै उठेर यस्तो-यस्तो ख्याल चल्नुपर्छ । हामीलाई बाबाले रावणमाथि विजयी बनाउनुहुन्छ । यस्तो-यस्तो कुरा सबेरै-सबेरै उठेर आफूसँग गर्नु भने बानी बस्नेछ । यस बेहदको नाटकलाई कसैले जान्दैन । पात्र भएर पनि आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दैनन् । अहिले हामी बाबाद्वारा लायक बनिरहेका छौ ।

बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउनुहुन्छ । आफू समान मात्र कहाँ हो र, बाबाले त बच्चाहरूलाई काँधमा चढाउनुहुन्छ । बाबाको बच्चाहरूसँग कति प्यार छ । कति राम्रो तरिकाले सम्झाउनुहुन्छ- मीठा-मीठा बच्चाहरू ! म तिमीहरूलाई विश्वका मालिक बनाउँछु । म बन्दिनँ, तिमी बच्चाहरूलाई बनाउँछु । तिमी बच्चाहरूलाई फूल बनाएर फेरि टिचर बनेर पढाउँछु । फेरि सद्गतिको लागि ज्ञान दिएर तिमीलाई शान्तिधाम-सुखधामको मालिक बनाउँछु । म चाहिँ निर्वाणधाममा बस्छु । लौकिक पिताले पनि मेहनत गरेर धन कमाएर सबै कुरा बच्चाहरूलाई दिएर स्वयं वानप्रस्थमा गएर भजन आदि गर्छन् । तर यहाँ त बाबाले भन्नुहुन्छ- यदि वानप्रस्थ अवस्था छ भने बच्चाहरूलाई सम्झाएर तिमी यस सेवामा लागिहाल्नुपर्छ । फेरि गृहस्थ व्यवहारमा फँस्नु छैन । तिमीले आफ्नो र अरूको कल्याण गर्दै जाऊ । अहिले तिमीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिमीलाई वाणीभन्दा पर लैजान । अपवित्र आत्मा त जान सक्दैन । यो बाबाले सम्मुख सम्झाइरहनु भएको छ । आनन्द पनि सम्मुखमा नै छ । वहाँ त फेरि बच्चाहरूले बसेर सुनाउँछन् । यहाँ बाबा सम्मुख हुनुहुन्छ तब त मधुवनको महिमा छ नि । बाबाले भन्नुहुन्छ- सबेरै उठ्ने बानी बसाल । भक्ति पनि सबेरै उठेर गर्छन् तर त्यसबाट वर्सा त मिल्दैन, वर्सा मिल्छ रचयिता बाबाबाट । कहिल्यै रचनाबाट वर्सा मिल्न सक्दैन । त्यसैले भन्दछन्- हामी रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दैनौ । यदि उनीहरूले जानेको भए त्यो परम्परा चल्दै आउँथ्यो । बच्चाहरूलाई यो पनि सम्झाउनु छ- हामी कति श्रेष्ठ धर्मका थियौं फेरि कसरी धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट बनेका छौं । मायाले बुद्धिमा

गडरेजको ताला लगाइदिन्छ, त्यसैले भगवान्लाई भन्दछन्- हजुर बुद्धिमान्हरूको बुद्धि हुनुहुन्छ, यिनको बुद्धिको ताला खोल्नुहोस् । अहिले त बाबाले सम्मुख सम्भाइरहनुभएको छ । म ज्ञानको सागर हुँ, तिमीलाई यिनीद्वारा सम्भाउँछु । कुनचाहिँ ज्ञान ? यो सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान, जुन कुनै पनि मनुष्यले दिन सक्दैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- सत्सङ्ग आदिमा जानुभन्दा त स्कूलमा पढ्नु राम्रो हो । पढाइ आमदानीको स्रोत हो । सत्सङ्गमा त केही पनि मिल्दैन । दान पुण्य गर, यो गर, भेटी राख, खर्च नै खर्च हुन्छ । पैसा पनि राख, शिर पनि झुकाऊ, निधार नै खिइन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई जुन ज्ञान मिलिरहेको छ, त्यसलाई स्मरण गर्ने बानी बसाल अनि अरूलाई पनि सम्भाउनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- अब तिम्रो आत्मामा बृहस्पतिको दशा छ । वृक्षपति भगवानले तिमीलाई पढाइरहनुभएको छ, तिमीलाई कति खुसी हुनुपर्छ । भगवानले पढाएर हामीलाई भगवान् भगवती बनाउनुहुन्छ । ओहो ! यस्ता बाबालाई जति याद गर्छौं, त्यति विकर्म विनाश हुनेछ । यस्तो-यस्तो विचार सागर मन्थन गर्ने बानी बसाल्नुपर्छ । दादाले हामीलाई यी बाबाद्वारा वर्सा दिइरहनुभएको छ । स्वयं भन्नुहुन्छ- मैले यस रथको आधार लिन्छु । तिमीलाई ज्ञान मिलिरहेको छ नि । ज्ञान गंगाले पवित्र बनाएर पावन बनाउँछन् या गंगाको पानीले ? बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिमी विश्वको सच्चा-सच्चा सेवा गर्छौं । ती समाजसेवीहरूले त हदको सेवा गर्छन् । यो हो रूहानी सच्चा सेवा । भगवानुवाच- बाबा सम्भाउँनुहुन्छ, भगवान् पुनर्जन्म रहित हुनुहुन्छ । श्रीकृष्णले त पूरा ८४ जन्म लिन्छन् । उनको नाम गीतामा राखिएको छ । नारायणको किन राख्दैनन् ? कृष्ण नै नारायण बन्छन्, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । श्रीकृष्ण राजकुमार थिए फेरि राधासँग स्वयंवर भयो । अब तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ । सम्भन्छौ- शिवबाबाले हामीलाई पढाउँनुहुन्छ । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । सद्गति दिनुहुन्छ । उच्च भन्दा उच्च भगवान् शिव नै हुनुहुन्छ । उहाँले भन्नुहुन्छ- मेरो निन्दा गर्नेले उच्च पद पाउन सक्दैन । बच्चाहरूले यदि पढ्दैनन् भने मास्टरको इज्जत जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले मेरो इज्जत नगुमाउनु । पढ्दै जाऊ । लक्ष्य उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ । ती फेरि गुरुहरूले आफ्नो लागि भनिदिन्छन्, जसकारण मनुष्यहरू डराउँछन् । सम्भन्छन्- कुनै श्राप नमिलोस् । गुरुबाट मिलेको मन्त्र नै सुनाइरहन्छन् । संन्यासीहरूसँग सोध्न सक्छौ- तपाईंले घरबार कसरी छोड्नुभयो ? भन्दछन्- यी व्यक्त कुराहरू नसोध । अरे, किन बताउनुहुन्न ? हामीलाई के थाहा तपाईं को हुनुहुन्छ ? तीक्ष्ण बुद्धि भएकाले यस्तो कुरा गर्छन् । अज्ञान कालमा कसै-कसैलाई नशा रहन्छ । स्वामी रामतीर्थका अनन्य शिष्य स्वामी नारायण थिए । उनका किताब आदि बाबाले पढेका छन् । बाबालाई यो सबै पढ्ने सोख रहन्थ्यो । सानै उमेरमा वैराग्य आउँथ्यो । फेरि एकचोटि सिनेमा हेर्नुभयो, अनि वृत्ति खराब भयो । साधुपना बदलियो । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- ती सबै गुरु आदि हुन् भक्तिमार्गका । सर्वका सद्गति दाता त एउटै हुनुहुन्छ, जसलाई सबैले याद गर्छन् । गायन पनि गर्छन्- मेरो त एक गिरधर गोपाल दोस्रो न कोही । गिरधर कृष्णलाई भन्दछन् । वास्तवमा गाली यी ब्रह्माले खान्छन् । कृष्णको आत्मा जब अन्तमा गाउँका छोरा तमोप्रधान बन्छन् तब गाली खान्छन् । वास्तवमा त यिनै कृष्णको आत्मा हुन् नि । गाउँमा हुर्केका हुन् । चल्दा चल्दै ब्राह्मण फँस्यो अर्थात् बाबाले प्रवेश गर्नुभयो, कति गाली खाए । अमेरिकासम्म आवाज गयो । अद्भुत ड्रामा छ । अहिले तिमी जान्दछौ, त्यसैले खुसी हुन्छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- यो चक्र कसरी घुम्छ ? हामी कसरी ब्राह्मण थियौं फेरि देवता, क्षत्रिय.....बन्यौं । यो ८४ को चक्र हो । यो सारा स्मृतिमा राख्नु छ । रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्नु छ, जुन कसैले पनि जान्दैन । तिमी बच्चाहरूले सम्भन्छौ- हामी विश्वको मालिक बन्छौं, यसमा कुनै मेहनत त छैन । यस्तो कहाँ भन्नुहुन्छ र- यसरी आसन आदि लगाऊ । हठयोग यस्तो सिकाउँछन् जुन कुरै नसोध । कसै-कसैको दिमाग नै बिग्रिन्छ । बाबाले कति सहज कमाई गराउनुहुन्छ । यो हो २१ जन्मको लागि सच्चा कमाई । तिम्रो हत्केलामा स्वर्ग छ । बाबाले बच्चाहरूको लागि स्वर्गको सौगात ल्याउनुहुन्छ । यसरी अरू कुनै मनुष्यले भन्न सक्दैन । बाबाले नै भन्नुहुन्छ, यिनको आत्माले पनि सुन्छ । बच्चाहरूलाई सबै उठेर यस्तो-यस्तो विचार गर्नुपर्छ । भक्तहरूले पनि सबै गुप्त माला जप्छन् । त्यसलाई गऊमुख भन्दछन् । त्यसभित्र हात हालेर माला जप्छन् । राम-राम.... मानौं बाजा बज्दछ । वास्तवमा गुप्त त यो हो, बाबालाई याद गर्नु । अजपाजप यसलाई भनिन्छ । खुसी रहन्छ, कति अद्भुत ड्रामा छ । यो बेहदको नाटक हो जुन तिमी बाहेक अरू कसैको बुद्धिमा छैन । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छ । छ धेरै सहज । हामीलाई त अब भगवानले पढाउँनुहुन्छ । केवल उहाँलाई नै याद गर्नु छ । वर्सा पनि उहाँबाट नै मिल्छ । यी बाबाले त एकैचोटि सबै कुरा छोडे किनकि बाबाको प्रवेश भएको थियो नि । सबै कुरा यी माताहरूलाई अर्पण गरिदिए ।

बाबाले भन्नुभयो- यति ठूलो स्थापना गर्नु छ, सबै यस सेवामा लगाऊ । एक पैसा पनि कसैलाई दिनु छैन । नष्टोमोहा यति चाहिन्छ । लक्ष्य उँच छ । मीराले लोकलाज विकारी कुलको मर्यादा छोडिन्, त्यसैले उनको कति नाम छ । यी बच्चीहरूले पनि भन्दछन्- हामी विवाह गर्नेछैनौं । लखपति भए पनि, जे भए पनि हामी त बेहदका बाबासँग वर्सा लिन्छौं । यस्तो नशा चढनुपर्छ । बेहदका बाबा बसेर बच्चाहरूको शृंगार गर्नुहुन्छ । यसमा पैसा आदिको कुनै आवश्यकता छैन । विवाहको दिनमा बनवासमा बसाउँछन्, पुराना फाटेका कपडा आदि पहिराउँछन् । फेरि विवाहपछि नयाँ कपडा, गहना आदि पहिराउँछन् । उहाँ बाबाले भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई ज्ञान रत्नहरूले शृंगार गर्दछु, फेरि तिमी यस्ता लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौ । यस्तो अरू कसैले भन्न सक्दैन ।

बाबाले नै आएर पवित्र प्रवृत्ति मार्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । त्यसैले विष्णुको पनि ४ भुजा देखाउँछन् । शंकरको साथमा पार्वती, ब्रह्माको साथमा सरस्वती देखाइएको छ । अब ब्रह्माको कुनै स्त्री त छैन । यी त बाबाको बने । कस्तो अचम्मका कुरा छन् । माता-पिता त यी हुन् नि । यी प्रजापिता पनि हुन्, फेरि यीद्वारा बाबाले रच्नु पनि हुन्छ । त्यसैले माता पनि ठहरिए । सरस्वती ब्रह्माकी छोरी भनेर गायन गरिन्छ । यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । जसरी बाबाले सबै उठेर विचार सागर मन्थन गर्छन्, बच्चाहरूलाई पनि अनुसरण गर्नु छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो हार-जीतको अचम्मको खेल बनेको छ, यसलाई देखेर खुसी हुन्छ, घृणा आउँदैन । हामी यो सम्झन्छौं हामीले सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्तलाई बुझिसकेका छौं, त्यसैले घृणाको त कुरा नै छैन । तिमी बच्चाहरूले मेहनत पनि गर्नु छ । गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ, पावन बन्ने जिम्मेवारी लिनु छ । हामी युगल एकसाथ रहेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नेछौं । फेरि कोही कोही त फेल पनि हुन्छन् । बाबाका हातमा कुनै शास्त्र आदि छैनन् । यो त शिवबाबाले भन्नुहुन्छ- मैले ब्रह्माद्वारा तिमीलाई सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउँछु, कृष्णले होइन । कति फरक छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ । यस्तो कुनै कर्म नहोस् जसबाट बाबा, टिचर र सत्गुरुको निन्दा होस् । इज्जत गुमाउने कुनै कर्म गर्नु छैन ।
- २) विचार सागर मन्थन गर्ने बानी बसाल्नु छ । बाबाबाट जुन ज्ञान मिलेको छ त्यसको स्मरण गरेर अपार खुसीमा रहनु छ । कसैसँग पनि घृणा गर्नु छैन ।

वरदान:- निरस वातावरणमा खुसीको झलकको अनुभव गराउने सदा खुसी (एवरहेप्पी) भव

एवरहेप्पी अर्थात् सदा खुसी रहने वरदान जुन बच्चाहरूलाई प्राप्त छ उनीहरू दुःखको लहर उत्पन्न गर्ने वातावरणमा, नीरस वातावरणमा, अप्राप्तिको अनुभव गराउने वातावरणमा पनि सदा खुसी रहनेछन् र आफ्नो खुसीको झलकले दुःख र उदासीको वातावरणलाई यसरी परिवर्तन गर्नेछन् जसरी सूर्यले अन्धकारलाई परिवर्तन गरिदिन्छ । अन्धकारको बीचमा प्रकाशित गर्नु, अशान्तिभित्र शान्ति ल्याउनु, नीरस वातावरणमा खुसीको झलक ल्याउनु- यसलाई भनिन्छ सदा खुशी (एवरहेप्पी) । वर्तमान समयमा यसै सेवाको आवश्यकता छ ।

स्लोगन:- जसलाई शरीरको कुनै पनि आकर्षणले आफूतर्फ आकर्षित गर्दैन, ऊ नै अशरीरी हो ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क

- (२८) बाबालाई अव्यक्त रूपमा सदा साथी अनुभव गर्नु र सदा उमंग-उत्साह र खुसीमा भ्रुमिरहनु । कुनै कुरा तलमाथि भए पनि ड्रामाको खेल सम्भरेर धेरै राम्रो, धेरै राम्रो भन्दै राम्रो बन्नु र राम्रो बन्ने प्रकम्पनद्वारा नकारात्मकलाई सकारात्मकमा बदल्नु ।